

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **J. K.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí** se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.8.2012 č.j. 2012/39025-421, **o výši podpory v nezaměstnanosti**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

[1] Ve věci žalobcova nároku na podporu v nezaměstnanosti byla tato stanovena v měsíční výši 4.161,- Kč.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 9.8.2010 čj. OTC-4334/2010-Z1, kterým byla přiznána podpora v nezaměstnanosti ode dne 30.června 2005 ve výši 4.161,- Kč měsíčně po zbývajících část podpůrčí doby, potvrdil.

II.

Stručné shrnutí argumentů uvedených v žalobě a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce podal včasnou žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhl uložit žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení. V žalobě nejdříve uvedl dosavadní průběh řízení v předmětné věci, který započal dne 30.6.2005, kdy požádal Úřad práce v Ostravě o zprostředkování zaměstnání a téhož dne rovněž požádal o podporu v nezaměstnanosti. Poukázal na vydaná rozhodnutí o jeho nároku, a to konkrétně původní rozhodnutí Úřadu práce ze dne 25. června 2007, čj. OTC-1038/2007-KZ1 a následující rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen MPSV ČR) ze dne 4.1.2008 čj. 2007/51259-442 o odvolání, které bylo zamítnuto a rozhodnutí Úřadu práce potvrzeno. Následovala žaloba, o níž Městský soud v Praze dne 27. dubna 2010 čj. 1Cad 38/2008-84 rozhodl tak, že rozhodnutí zrušil a žalovanému vrátil k zpět k dalšímu řízení. Na základě rozsudku následně ÚP v Ostravě dne 9.8.2010 pod čj. OTC-4334/2010-Z1 znovu rozhodl a přiznal podporu v nezaměstnanosti ode dne 30.6.2005 ve výši 4.161,- Kč

měsíčně po zbývající část podpůrčí doby. Z důvodu nesouhlasu s výší podpory v nezaměstnanosti opětovně žalobce podal odvolání a dne 30.12.2010 MPSV rozhodnutí č.j. 2010/73634-424 zrušil a řízení zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze a tento dne 19. dubna 2012 rozsudkem čj. 1Ad 12/2011-49 rozhodnutí ze dne 30.12.2010 čj. 2010/73634-424 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Opětovně MPSV vydalo rozhodnutí dne 10.8.2012 čj. 2012/39025-421, kterým odvolání ze dne 16.8.2010 zamítlo a rozhodnutí ÚP v Ostravě ze dne 9.8.2010 čj. OTC-4334/2010-Z1 potvrdilo. Po popsání tohoto uvedeného průběhu řízení v části označené 2. žalobce konkrétně uvedl, že nesouhlasí s výší podpory v nezaměstnanosti 4.161,- Kč měsíčně s odkazem na § 50 a § 48 zákona č. 435/2004 Sb. a čl. 23 odst. 1, čl. 58 odst. 1 a čl. 71 odst. 1 b.ii Nařízení rady 1408/71. Dle jeho názoru se musí použít čistý průměrný výdělek z posledního zaměstnání, což je u něj výdělek prokazovaný na formuláři E 301A ve výši 276,84€ týdně, to je 1107,36€ měsíčně, a to se rovná 33.000,- Kč, což ve výsledku činí 10.750,- Kč měsíčně.

[4] Žalovaný k žalobě uvedl, že žalobcem namítaný odkaz na čl. 23 nařízení 1408/71 se týká výpočtu dávek nemoci a mateřství, článek 58 téhož nařízení se vztahuje k dávkám při pracovních úrazech a nemocech z povolání, tedy na danou věc tato ustanovení vůbec nedopadají. Způsob výpočtu dávek v nezaměstnanosti je zakotven v čl. 68 nařízení 1408/71, dle kterého (odst. 1) „kompetentní instituce členského státu, jejíž předpisy stanoví, že výpočet dávek se bude zakládat na výši dřívější mzdy nebo dřívějšího platu, vezme v úvahu výhradně mzdu nebo plat, které dotyčná osoba dostávala v posledním zaměstnání na území tohoto státu. Avšak v případě, že dotyčná osoba byla ve svém posledním zaměstnání méně než 4 týdny, dávky budou vypočteny na základě normální mzdy nebo normálního platu, odpovídajícího v místě, kde nezaměstnaná osoba pobývá nebo trvale bydlí, ekvivalentnímu nebo podobnému zaměstnání, jako bylo její poslední zaměstnání na území jiného členského státu“. Z tohoto článku vyplývá následující. Pokud by žalobce pracoval v České republice déle než 4 týdny, ačkoli jeho předchozí zaměstnání bylo zaměstnání v zahraničí, vypočítávala by se mu podpora v nezaměstnanosti z příjmu z posledního zaměstnání na území České republiky a k příjmům ze zahraničí by se nikterak nepřihlíželo. Jelikož však žalobce nepracoval déle než 4 týdny na území České republiky, dle věty druhé citovaného článku se podpora v nezaměstnanosti vypočítává z tzv. normální mzdy z tzv. ekvivalentního zaměstnání, které vykonával v zahraničí. Námitka žalobce, že jeho poslední zaměstnání trvalo prokazatelně déle než čtyři týdny, je nedůvodná, neb se nejednalo o zaměstnání vykonávané na území státu, který o dávce rozhoduje, tj. v České republice. Skutečnost, že zaměstnání žalobce v Rakousku trvalo déle než čtyři týdny, je pro posouzení věci irelevantní. Žalobci tak nemohla být přiznána podpora v nezaměstnanosti na základě výdělku dosaženého v jiném členském státě (v Rakousku), a to ani s odkazem na příslušná ustanovení zákona o zaměstnanosti (s odhlédnutím od čl. 68 nařízení). Dle ust. § 50 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se výše podpory v nezaměstnanosti stanoví procentní sazbou z průměrného čistého výdělku, který byl u uchazeče o zaměstnání zjištěn a naposledy používán pro pracovněprávní účely v jeho posledním zaměstnání v rozhodném období, přičemž se musí jednat o zaměstnání pojištěné ve smyslu ust. § 39 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tzn. musí se jednat o zaměstnání zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve smyslu ust. zákona č.

589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinnosti do 31.12.2010. Ze zaměstnání vykonávaného žalobcem v Rakousku nebylo takové pojištění odváděno, neboť bylo odváděno pojištění podle rakouských právních předpisů, což vyplývá mj. i z toho, že toto zaměstnání bylo jako pojištěné podle rakouských právních předpisů pro případ nezaměstnanosti potvrzeno na formuláři E301. Takto rakouskou institucí potvrzené doby na formuláři E301 byly úřadem práce zohledněny. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a žalobci nepřiznat náhradu nákladů řízení.

III.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[10] Ve vztahu k jedinému žalobnímu bodu uvedenému v žalobě, a to výši dávky v nezaměstnanosti, bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobce podal dne 30.6.2005 žádost o podporu v nezaměstnanosti, ve které uvedl, že poslední zaměstnání se uskutečnilo od 3.1.2005 do 7.4.2005 u zaměstnavatele PERLES (soud podotýká, že rukou psané nelze zcela přečíst). Dále založen tiskopis E 301 A, dle kterého žalobce byl pojištěn v období od 22.11.2004 do 23.12.2004 a od 3.1.2005 do 8.4.2005 a pracoval jako dělník s týdenní mzdou 276,84€. Ze zprávy zaměstnavatele Perles Industriemontagen GmbH Frantschach 1 9413 St.Gestraud ze dne 3.1.2005, že byl zařazen jako nekvalifikovaný pracovník s hodinovou mzdou 6,70€. Z přehledu o hrubé měsíční mzdě pomocného pracovníka ve stavebnictví za období čtvrtého čtvrtletí 2004, že tato v Moravskoslezském kraji činila 11.800,- Kč.

IV.

Právní posouzení věci samé

[11] V souzené věci jedinou spornou otázkou byl výpočet dávky v nezaměstnanosti za podmínky, že žalobce v období před 30.6.2005, kdy podal žádost o dávku v nezaměstnanosti,

pracoval v zahraničí. Na danou věc se vztahuje nařízení rady 1408/71. Soud nejdříve konstatuje, že citované nařízení se vnitřně člení na VII. částí, přičemž část I. obsahuje všeobecná ustanovení, část II. obsahuje pravidla určení příslušného zákonodárství, část III. obsahuje zvláštní ustanovení týkající se různých kategorií dávek a dále se člení na 8 následujících kapitol:

kapitola 1. nemoc a mateřství

kapitola 2. invalidita

kapitola 3. stáří a úmrtí

kapitola 4. pracovní úrazy a nemoci z povolání

kapitola 5. pohřebné

kapitola 6. dávky v nezaměstnanosti (čl. 67 až čl. 71a)

kapitola 7. rodinné dávky

kapitola 8. dávky dětem důchodců a sirotkům,

část IV. je věnována administrativní komisi sociálního zabezpečení pro migrující pracovníky a část V. poradnímu výboru pro sociální zabezpečení migrujících pracovníků, část VI. obsahuje různá ustanovení a část VII. je věnována přechodným a závěrečným ustanovením.

Nutno podotknout, že ty části, která obsahují obecná ustanovení vztahující se na všechny dávky, neobsahují žádná ustanovení ohledně zjišťování výdělků, která by byla lze použít na všechny dávky uvedené v části III. Naopak v jednotlivých kapitolách v části III. je uveden postup při výpočtu té konkrétní dávky. V případě dávky v nezaměstnanosti je výpočet dávky upraven v článku 68. V žádném případě nelze v nařízení „vyzobávat“ ustanovení, která se pro výpočet dávky jeví výhodnější, vztahují-li se tato ustanovení k jinému druhu dávek. Nelze proto žalobci přisvědčit, že pro stanovení výše dávky v nezaměstnanosti je nutno vycházet z článku 23, který upravuje výpočet dávky v nemoci a mateřství (kapitola 1) a článku 58 odst. 1, který se vztahuje na peněžité dávky při pracovním úrazu či nemoci z povolání.

[12] Dle článku 68 odst. 1 Nařízení rady č. 1408/71 příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy stanoví, že se výpočet dávek zakládá na výši dřívější mzdy nebo platu, bere v úvahu výhradně mzdu nebo plat, které dotyčná osoba pobírala v posledním zaměstnání na území uvedeného státu. Pokud však byla dotyčná osoba ve svém posledním zaměstnání méně než čtyři týdny, vypočítají se dávky na základě obvyklé mzdy nebo platu odpovídajícího v místě, kde má nezaměstnaná osoba bydliště nebo kde pobývá, stejnému nebo podobnému zaměstnání, jako bylo její poslední zaměstnání na území jiného členského státu.

[13] Z výše citovaného ustanovení lze dojít pouze k jedinému závěru, a to že dávka v nezaměstnanosti se vždy vypočítává z příjmu, který posuzovaná osoba dosáhla na území toho státu, který o dávce rozhoduje. Je jen rozdíl v tom, zda se vychází ze skutečného výdělku, který posuzovaná osoba dosáhla, nebo úřad musí stanovit srovnatelný výdělek stejné nebo obdobné činnosti. S odkazem na větu druhou odstavce 12 tohoto rozsudku správní orgán zcela správně a v souladu s citovaným nařízením při stanovení výše výdělku, z něhož byla dávka v nezaměstnanosti vypočítána, vycházel z průměrné mzdy nekvalifikovaného dělníka v Moravskoslezském kraji, tedy pracovní činnosti srovnatelné.

[14] S odkazem na uvedené v odstavcích 11 až 13 tohoto rozsudku soud nepřisvědčil tvrzení žalobce o výši podpory v nezaměstnanosti v částce 10.750,- Kč, což má být 2,5 násobek částky životního minima, jak žalobce v žalobě uváděl, neboť žalobce pro stanovení výše dávky v nezaměstnanosti nedosáhl výdělku převyšujícího tuto částku (viz § 50 odst. 6 zákona č. 435/2004 Sb.).

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Soud nevyhověl žalobě a proto ji zamítnul (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

[19] O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že úspěšný žalovaný náklady řízení neúčtoval, bylo rozhodnuto jak ve výroku uvedeno.

Poučení :

Kasační stížnost proti tomuto rozsudku lze podat pouze za podmínek stanovených v § 102 a následující s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí u Nejvyššího správního soudu se sídlem v Brně.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozsudku je nepřípustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.).

V Ostravě dne 22. října 2013

JUDr. Petr Indráček

- samosoudce -